

[Aksel Møller.]

venstres tankegang — for det radikale venstres oprindelige forslag, som det konservative folkeparti tog vel imod, og som den højtærede nuværende økonomiminister takkede os for venlig modtagelse af, gik jo ud på, at det skulle være statsministeren, der i den afgørende situation havde muligheden for at bringe voldgiftsinstrumentet i funktion. Jeg henstiller til den høje regering, at den i alt fald husker, at der er 89 medlemmer i dette ting — selv om de 14 altså ikke har den bevægelsesfrihed, de har haft tidligere — som vil støtte en politik, der muliggør, at en konflikt, i alt fald på de livsvigtige områder, kan undgås.

Hermed skal jeg for mit vedkommende slutte denne del af min deltagelse i debatten. Jeg håber, at den nærmeste tid vil give os mulighed for at lære den høje regerings synspunkter at kende konkret i lovforslags form; især efter at det ærede medlem hr. A. C. Normann har devalueret åbningstalen og gjort dens indhold til banale selvfølgeligheder, er det i høj grad spændende at se de konkrete forslag.

Men jeg vil gerne til den højtærede statsminister og til andre, som måtte nære den forventning, der har været fremme i de sidste dage — en forventning, som jeg i går gjorde en bemærkning om, og som det ærede medlem hr. Erik Eriksen har gjort en bemærkning om i dag — sige, at man skal ikke tro, at det konservative folkeparti og venstre har ført den politik, de to partier har ført siden 1950, for at samarbejdet mellem dem skal kunne slås i stykker af en regering med den sammensætning, som den nuværende regering har. Hvad man kan sige herom er: se, hvad der skete; se, hvorledes de fulgtes ad, fulgtes ad lige til dette øjeblik! Enhver vil da kunne sige sig selv, at kun ved at de to partier følges ad, som de har gjort det, bliver der en mulighed for, at der er noget at vælge imellem for den danske befolkning.

En af mine partifæller, et æret medlem i denne sal, gjorde engang under regeringsforhandlingerne en bemærkning om, at nu så man topartisystemet folde sig ud. Det rigtige ved denne bemærkning er, at efter valget, ved regeringsdannelsen, skete der det, at det radikale venstre og retsforbundet valgte stilling, traf en afgørelse mellem de to

muligheder, som eksisterede; de valgte stilling, således at den danske befolkning nu har set, hvor de foretrækker at stå. Samarbejdet mellem venstre og det konservative folkeparti er den anden mulighed, man kan vælge, og demokratiet beror på, at der er noget at vælge imellem.

A. C. Normann: Jeg vil gerne først gøre en enkelt bemærkning i anledning af noget af det sidste, det ærede medlem hr. Aksel Møller talte om, nemlig spørgsmålet om voldgiften. Jeg redegjorde i går for de synspunkter, mit parti har på dette område. Det ærede medlem siger, at han håber, vi kan få de livsvigtige funktioner med. Ja, det var en af de ting, som jeg også i går udtalte mig om, men jeg udtrykte betænkelighed ved, at det efter de nye forhandlingsregler var blevet mere besværligt, end det tidligere var, at få de livsvigtige funktioner udskilt på en måde, som parterne vil finde rimelig. Jeg kan imidlertid godt sige, at det netop er af hensyn til muligheden for at opnå enighed herom, at jeg har talt, som jeg gjorde.

Nu slår det ærede medlem fast med al den fornøjelse, det ærede medlem jo kan uddrage af den slags ting — i det hele taget henter vi jo vore glæder af mange kilder — at der er 89 medlemmer her i salen, der har den opfattelse, som det ærede medlem her har talt for. Det har vi ikke fået konstateret før; under alle omstændigheder har det teoretisk interesse for mig at vide, om der i den henseende er sket en ændring i det konservative folkeparti, inden for hvilket der ikke tidligere rådede enighed om det standpunkt, det ærede medlem nu går ind for. Jeg ved ikke, hvordan det står med venstre for tiden; vi har heller ikke derfra fået nogen erklæring. Jeg erindrer en politisk debat i Socialpolitisk Forening, hvor jeg for et års tid siden indledede om voldgiftsspørgsmålet. Min opponent dér var det nuværende ærede medlem hr. Axel Kristensen, venstres tidligere forsyningsminister, der meget, meget stærkt gik imod disse synspunkter, gik imod voldgiften som helhed og oven i købet udtalte, at det var en umulighed at nå til voldgiftssystemer på de ikke generelle områder, altså netop de områder, hvor det nu ser ud til, at parterne frivilligt er enedes om en voldgiftsordning.